

Karácsony másnapján aztán elküldtem egy gyereket, hogy ráér-e estére. Vacso-
rára várnak, azt üzente vissza. — Elmentem a feleségemmel, meg a két nagyobb
fiammal. Erzsé néni már előbb meghalt, a kisebbik lánya volt a háziasszony.

Vacsora után bevonultunk abba a pipatóriumba.

— Hát, Pali bátyám — mondtam —, már ne haragudjon, csak megkérdezem:
miért az én nevemet említette?

Csak kevergette a szitában a dohányt. Folytattam:

— Hogy amit főztünk, együk is meg?

Elmosolyodott, de nem nézett föl:

— Úgy látom, csak egyedül ülsz itt. Miért beszélsz királyi többesben? Egyé-
ként, csakis úgy fogd föl, ahogy neked jobban esik.

— De így nem esik jobban!

— Akkor ne így fogd föl.

— De úgy sem foghatom föl, hogy a falu bennem jobban bízik, mint Pali
bátyámban — bennem, aki negyvenhét óta csak látogató vagyok itthon, aki . . .

Gyorsan az orrom alá dugta a „fináncnemlátta” dohányból készült illatos
keveréket. Sodortunk és nagyokat szívtunk. Vacsora utáni első cigaretták.

Körülnéztem: az ablaknál kis íróasztal, bentebb, az ajtóval szemben nagy,
régimódi üveges könyvszekrény. A kályha mellett öreg dívány . . . Tizenöt évvel
ezelőtt körül sem néztem, pedig órákat töltöttem itt . . .

Pali bácsi, nyakát a szék támlájára fektetve, nagy, tömörgomolygású füst-
gyűrűket bocsátott a levegőbe.

— Hurkok — mondtam hirtelen.

— Karikák — felelte. — Füstkarikák.

Csudajó zamata volt annak a dohányynak.

— X —

VIRÁGÉNEK

Ha szólsz, hangod tündérek sípja,
ha lépsz, minden lépésed nárcisz,
szívem a szived nem is hívja,
rád gondolok, és itt vagy máris.

Honnan jöttél, lásd, meg se kérdem:
ki szeret, csak a mára gondol;
bontom a blúzod, és a térdem
beleremeg az izgalomtól.

Polgár István